

TV 2 AS
Karl Johans gate 14
Postboks 2 Sentrum,
0101 Oslo
Tlf: 22 31 47 00
Fax: 22 31 47 25

Kultur- og kirke-departementet
Postboks 8030 Dep
0030 Oslo

Oslo 10. mars 2004

Høring – forslag til endringer i kringkastingsloven

Vi viser til høringsbrev ref: 2003/04000 ME/ME3 ASK:elt.

Innledningsvis vil TV 2 bemerke at man på det angjeldende feltet berører viktige forhold som ytringsfrihet og redaktørens stilling. Reguleringer på dette området bør være på et minimum, og de reguleringene som fastsettes bør regelmessig skje direkte i lovgivningen ikke gjennom fullmakter til forvaltningen. Bestemmelsene bør også være så klare og entydige som mulig.

TV 2 på flere punkter i sterk tvil om det er formålstjenlig å gjennomføre slike endringer som foreslått.

Forholdet til den fullfinansierte virksomheten i NRK

Innledningsvis peker vi på at de reguleringene som knytter seg til de allmennkringkastere som har norsk konsesjon og konsesjonsvilkår som er avtalt, lett kan få en slagside i forhold til NRK. Det må rimeligvis fastslås at NRKs posisjon i markedet er totalt dominerende, både i finansiell styrke og antall koordinerte kanaler til benyttelse. Så dominerende at NRK faktisk er i ferd med å konkurrere ut de selvfinansierende virksomhetene hva gjelder seere og lyttere på en rekke felter. De innholdskrav og foreslåtte sanksjoner som nå foreslås gjort gjeldende for de selvfinansierende har ikke sin parallell i forhold til NRK. Verdien av en konsesjon og også mulighetene for å konkurrere i forhold til NRK vil således være helt avhengig av hvilke rammer som settes for NRKs programvirksomhet. Slike rammer omfatter både NRKs programsetting, typen programutbud og antall kanaler og andre medieførner NRK kan utnytte.

NRKs uregulerte aggressive og direkte konkurranse på felter som vanskelig kan sies å være sentrale for allmennkringkasteroppgaven og mangfoldet i norske medier, herunder prioritering av mer kommersielle og lette internasjonale underholdningsformater, utenlandske filmer og enklere aktualitetsformater direkte motprogrammert i forhold til de selvfinansierende virksomheter, er i ferd med å true det mangfoldet man ønsket å oppnå gjennom konsesjonsordningen.

Ytterligere reguleringer og hardere administrative krav til de selvfinansierte virksomhetene forsterker bare denne utviklingen.

Velfungerende bransjereguleringer og prøvingsorganer

For TV 2 er det også viktig å poengtere at man på mange av de feltene som man nå fremmer forslag om å regulere, har et velfungerende system i bransjeregi. Gjennom Vær Varsom-plakaten og Tekstreklameplakaten, håndtert gjennom Pressens faglige utvalg, vil bransjen selv ta grep om slike problemstillinger som er reist. I denne forbindelse kan vi ikke unnlate å peke på at også Statens Medieforvaltning og andre offentlige etater kan klage overtredelser av de yrkesetiske reguleringer inn for denne ordningen. Ordningen har høy tillit og de virksomheter man tar sikte på å regulere er alle deltagere i og underlagt ordningen.

TV 2 peker også på at man gjennom eksisterende og nå gjennom de foreslåtte reguleringer, går ytterligere skritt på vegen for å særregulere kringkastingsmediene alene fordi det dreier seg om kringkasting. Vi vil sterkt advare mot at man innfører reguleringer som ville blitt ansett uakseptable for andre medier.

Vi oppfordrer således til en ny gjennomtenkning med sikte på å oppheve de mediespesifikke reguleringer, snarere enn – slik vi oppfatter at man nå gjør – forsøke å lappe på og innføre skjerpede sanksjoner knyttet til en totalt ubegrunnet formodning om at de norske kringkasterne gjennomgående og på en uakseptabel måte, ønsker å bryte grunnleggende yrkesetiske prinsipper og unndra seg oppfyllelse av de konsesjonsforpliktelser man har påtatt seg.

Generelt kan vi heller ikke se grunn til at man så å si skal skjøte på de alminnelige strafferettslige, avtalerettslige og forvaltningsrettslige bestemmelsene ved mediespesifikke inngrep.

Ubegrunnede særreguleringer for kringkasterne

Dagens konsesjonsordninger er begrunnet i en mangel på frekvenser for kringkasting. TV 2 har tidligere og vil nok en gang peke på det problematiske i at en slik mangel benyttes som begrunnelse for å gjøre mediespesifikke inngrep i den frie adgang til formidling av kringkasternes innhold, både redaksjonelt og reklame. Inngrep overfor en medietype alene er vanskelige å forsvare i lys av ytringsfriheten.

I tillegg medfører de en alminnelige konkurransedreining i kringkasternes disfavør samt ekstraordinære administrative belastninger som vi vanskelig kan se at den norske ofte hardt pressede selvfinansierte kringkastingssektoren bør pålegges.

Forholdet til de selvfinansierte kringkasternes konsesjonsbetingelser

Det følger av det ovenstående at TV 2 er skeptisk til begrunnelsen og behovet for ”at det finnes adekvate sanksjonsmidler som gjør det mulig å sikre at kringkasterne følger opp sine programlofter, slik at forutsetningene for tildelingen blir oppfylt”.

For det første er konsesjonene som det også påpekes i høringsnotatet, blitt mer detaljert. At man ikke følger konsesjonsvilkårene er vanskelig å se. For det andre er det vanskelig å forstå

at man skal sanksjonere overtredelser av "forutsetninger" som ikke fremtrer direkte av konsesjonen, og som ofte må anses å være ensidige forutsetninger fra myndighetenes side.

At antallet konsesjonærer har økt siden forrige revisjon av sanksjonsbestemmelsene kan vanskelig være noe reelt argument. Økningen er åpenbart ikke særlig stor og kan vanskelig sies å være uhåndterbar.

Det fremtrer også vanskelig å se hvorfor konsekvensene av eventuelle overtredelser ikke kan fastsettes i eller innenfor de konsesjonssystemer som er etablert. At myndighetene fastsetter en hjemmel for ensidig å gripe inn "for å sikre publikum det kringkastingstilbud de etter regelverket kan forvente" er oppsiktsvekkende.

Slike reguleringer og slike ønsker burde dekkes gjennom en mer konkret fastlegging av NRKs utbud. NRKs mangfold av radiokanaler, kombinert med to tilnærmedesvis landsdekkende fullfinansierte TV-kanaler burde være det første området som tiltrakk seg oppmerksomhet i så måte.

At utenlandske statsborgere skal likebehandles med norske borgere kan vi vanskelig se skulle danne grunnlag for særnorske inngrep og sanksjoner ut over de relevante direktivenes reguleringer.

Antallet reaksjoner de siste 10 år

TV 2 kan ikke se at det er noe grunnlag i den nære historie som tilsier at departementet skulle se det som "nødvendig" å gå gjennom det eksisterende sanksjonssystem med sikte på å fastsette mer varierte sanksjonsmidler. Tvert om viser de få saker som har vært behandlet, de feltene disse har angått, kringkasternes gode og løpende samarbeid med Statens Medieforvaltning og den løsning de få saken har fått at det ikke er grunnlag for å gå til skritt som foreslått.

På de siste 10 år har de riksdekkende kringkasterne fått 14 advarsler (smått og stort medregnet). Det betyr at man er under to advarsler i året! Økonomiske sanksjoner er ilagt 4 ganger, altså mindre enn hvert annet år i snitt. De overtredelser det er reagert på og som TV 2 er kjent med, kan vanskelig sies å ha vært av vital samfunnsmessig karakter. Det må her være grunn til å spørre hva som egentlig er problemet?

At de særlige reguleringene tilsynelatende også bare får konkret virkning for de selvfinansierende konsesjonsbelagte virksomhetene taler også mot en regulering.

Økonomiske sanksjoner vil naturligvis ha liten betydning for NRK, fordi NRKs forpliktelser ikke er spesifisert og nedfelt i klare spesifiserte pålegg rettet mot de forskjellige kanaler som NRK nå legger ut, i stadig mer direkte konkurranse med de selvfinansierte. Dermed blir det neppe mulig å reagere mot NRKs eventuelle "overtredelse" av disse.

I denne sammenheng må det også bemerkes at man - dersom det etableres et system som reelt sett kan sanksjoneres for NRK - vil finne at dette får små virkninger siden utgiftsøkninger regelmessig kompenseres ved etterfølgende økninger i kringkastingslisensen. Sanksjonene vil dermed være rettet mot TV 2, P4 og Kanal 24 – hvor slike forpliktelser i alle fall til en viss grad, er nedfelt i konsesjonsvilkårene. Man skal også huske at det for TVNorge ikke finnes konsesjonsvilkår overhodet.

Sanksjonssystemer det er "naturlig å sammenligne med"

TV 2 finner det tilnærmevis oppsiktsvekkende at man sammenligner mediens virksomhet og sanksjoneringen av disse med fiskeoppdrettskonsesjoner og forurensningstillatelser. Heller ikke den i høringsnotatet ukommenterte sammenligningen med lovverket for elektronisk kommunikasjon og markedsføringsloven synes særlig gjennomtenkt.

Utgangspunktet bør naturligvis være at man bare hvor helt særegne forhold foreligger, innfører særlige sanksjonsregler uten de rettssikkerhetsgarantier som ligger i de alminnelige straffebud.

Forslag til nye sanksjonsmidler.

Vi noterer at det særlig er områdene utenfor kap. 3 i loven som motiverer ønsket om endring. Generelt vil TV 2 mene at det faktum at sanksjonene er kraftige også etablerer et vern i seg selv. Inngrep vil da som seg hør og bør, bli reservert for de store og viktige forholdene.

Mange av de overtredelser som man fremmer som begrunnelse for sanksjonsbehovet vil dels gi seg utslag i valg mellom flere søkere når konsesjoner skal fornyes, dels vil overtredelser kunne utløse krav om erstatning fra den som lider skade (typisk i beriktigelsestilfellene). Det er vanskelig å se begrunnelsen for tilleggsreaksjoner her.

TV 2 finner det i tillegg mangelfullt at man ikke har klargjort for høringsinstansene hvilke bestemmelser som menes å være gjennomføring av våre internasjonale forpliktelser og hvilke som anses å være rent nasjonale regler. Det burde også vært gjort en klargjøring av hvilke internasjonale forpliktelser som man konkret mente begrunnet endringer i sanksjonssystemet. Slik det nå fremtrer er det vanskelig å se hvilke begrunnelse uttalelsen skulle utgjøre.

Vurdering av eksisterende sanksjonsformer

TV 2 har merket seg uttalelsen "Av prosessøkonomiske grunner bør rettsapparatet som hovedregel bare belastes ved grove overtredelser". Den er i seg selv så vidt oppsiktsvekkende at den kan stå ukommentert.

Vi har også merket oss at man mener at straffeforfølgning tar så vidt lang tid at man derfor bør innføre alternative reaksjonsformer. TV 2 finner det oppsiktsvekkende at man med slike begrunnelser – herunder at straff "neppe" er "egnet" som virkemiddel for å sikre etterlevelse av kringkastingsreglene - foreslår endringer i et sanksjonssystem som i bunn og grunn gjelder ytrings- og informasjonsfriheten sammen med fremforhandlede konsesjonsvilkår.

Det pekes også på at man gjennom muligheten for en alminnelig domstolsprøving også vil se de samme tidsmessige konsekvenser, men i praksis da slik at de kringkastere som ikke har økonomiske ressurser til å forfølge eller forsvare sine interesser faller av lasset. Vi kan vanskelig se at slike effekter er noe å legge til rette for.

Eksisterende sanksjonsformer

Hva gjelde de eksisterende sanksjonsformene er det TV 2s inntrykk at de fleste saker kan og bør løses gjennom en dialog mellom forvaltningsorganet og de få virksomhetene som overvåkes på kringkastingsområdet. Normalt vil kringkasterne være lydhøre når myndighetene tar opp konkrete saker. Ofte er disse saken knyttet til reguleringer som retsteknisk kunne vært utformet klarere. I stedet for å foreslå sterkere sanksjoner burde man nok søke å klargjøre det regelverk som skal praktiseres, herunder vurdere om enkelte reguleringer er overflødige.

Generelt bør man også klargjøre vilkårene for å ilegge sanksjoner, herunder forsetts- eller uaktsomhetskravene. Det fremtrer på det angjeldende feltet ganske uakseptabelt å ilegge straff eller straffelignende sanksjoner så å si på objektivt grunnlag.

Det fremtrer også ganske uakseptabelt å fastlegge standardiserte gebyrreaksjoner uten hensyn til de faktiske forholdene for typisk skjønsmessige forhold som overtredelse av "vanskilleprinsippet". Særlig gjelder det dersom disse reaksjonenes art og størrelse ikke vurderes sammen med at de innføres, men overlates til forskriftsregulering. TV 2 ber derfor om at man her samler regelsettet i loven og gjennomfører en ny høring hvor regelsettene foreligger ferdig utformet og forholdene kan sees i sin sammenheng. TV 2s generelle oppfatning er at gebyrer egner seg best hvor man kan konstatere økonomisk gevinst.

TV 2 har vansker med å se begrunnelsen for å opprettholde sanksjonen "reklamefri dag" i tillegg til gebyrordningen basert på et anslag av hva kringkasteren har tjent på overtredelsen. Som departementet selv påpeker er dette et sanksjonsmiddel med svært varierende innhold. Sanksjonen vil også slå forskjellig ut avhengig av i hvilken grad den angjeldende kringkasteren klarer å tilpasse sine reklameutsendelser til den reklamefrie dagen. Bare ulikheten som ligger i dette skulle tilsi at man fjerner denne reaksjonsformen.

Å inndra konsesjonen varig eller midlertidig er vesentlige og klart problematiske inngrep idet man i så fall stanser all utsendelse fra den angjeldende kanalen. At dette er problematisk i forhold til yttingsfriheten er åpenbart. Det må vel også pekes på at en kanal som har konsesjonsavtalte allmennkringkastingsforpliktelser vel ikke kan stilles i en dårligere posisjon enn kanaler som bare er meldepliktige, med tilnærmet samme spredning.

Gebyrer og tvangsmulkt

TV 2 har visse problemer med å se sammenhengen i en utvidelse av gebyradgangen til å gjelde "brudd på konsesjonsvilkår" kombinert med en tvangsmulkt for de situasjoner hvor "forpliktelsen ikke oppfylles til rett tid". Dette synes å forutsette en formodning om at forvaltningsorganet så å si kan se inn i fremtiden.

Slike inngrep i den frie redigeringsrett er åpenbart problematiske å akseptere.

Det må også igjen bemerkes at denne typen inngrep kun kan gjøres gjeldende overfor kringkasterne som har avtalte konsesjonsvilkår. Den største, sterkeste virksomheten i medie-Norge som også er forhånds- og fullfinansiert vil ikke være underlagt en slik styring. Heller ikke tilnærmet riksdekkende virksomheter som TVNorge vil være underlagt denne forhåndsreguleringen.

Grunnlovens § 100 og EMK artikkel 10

Det noteres at departementet har funnet det formåltjenlig å vurdere forholdet til Grunnlovens § 96 og EMK artikkel 6. Umiddelbart synes TV 2 denne fremstillingen bærer sterkt preg av påstander og raske konklusjoner. Når man ser på de begrunnelser som er gitt, blant annet at strafferettspleien bruker for lang tid, er det vanskelig å slutte seg ubetinget til departementets konklusjoner.

Det er også grunn til å peke på Justisdepartementets vurdering. At flertallet på Stortinget likevel innførte en hjemmel til å gi overtredelsesgebyr betyr ikke at de juridiske faglige innvendinger bør legges til side.

TV 2 finner det også oppsiktsvekkende at forholdet til Grunnlovens § 100 og EMK art. 10 ikke er kommentert eller vurdert. Spørsmålsstillingen er åpenbart relevant og høringsinstansene bør få innsyn i hvilke vurderinger departementet har gjort her før forslag til lovendringer fremmes for Stortinget.

Forbud mot salgsfremmende omtale/fremvisning av produkter og/eller tjenester i kringkastingsprogram

TV 2 vil på dette punkt sterkt fremheve at den redaksjonelle frihet også for kringkastere må være vid. Utgangspunktet må være at disse normene overlates til redaktøren og de bransjemessige selvjustisordningene og TV 2 foreslår at man fremmer en regulering hvor Medieforvaltningen heller gis en oppgave mht å sørge for at eventuelle redaksjonelle overtramp bringes inn for denne.

I dagens regelsett har man lovfestet en særregulering knyttet til sponsede programmer. I tillegg har man uten særlig god hjemmel gjort en regulering i forskriftens 3-5. TV 2 mener at loven er fornuftig og godt begrunnet. Det er imidlertid vanskelig å se begrunnelsen for forskriftens § 3-5.

I den grad man skal videreføre dette mener TV 2 derfor at gode grunner taler for å oppheve forskriftens § 3-5 og beholde særreguleringen for de sponsede programmer. Det er naturligvis i situasjoner hvor det er mottatt økonomisk eller annen sponsorstøtte at de økonomiske interessentenes interesser kan på virke på en utilbørlig måte.

Hvor ingen sponsor finnes er det i alle fall vanskelig å se at det kan foreligge noe holdbart grunnlag for å gripe inn mot kringkasterne via lovgivningen. For det første er det naturligvis en lang rekke situasjoner hvor redaksjonelt materiale innebærer salgsfremmende omtale eller fremvisning. Det er nok å peke på anmeldelser og omtaler av produkter i forbrukerprogrammer og –tester, på anmeldelser av plater, filmer spill og nye produkter. Alt dette er det naturligvis en redaktørs rett å publisere uten at myndighetene skal kunne gripe inn. Også ellers må en redaktør/redaksjon stå fritt til å uttale seg positivt om produkter eller tjenester uten å risikere straffesanksjon eller å miste konsesjonen.

I den grad det skal gripes inn må inngrepet være klart og begrense seg til konkrete formål. Det vises iofs til Grunnlovens § 100 og EMK art. 10.

Det er således etter TV 2s oppfatning absolutt tilstrekkelig å vise til § 3-4 2. ledd. Øvrige reguleringer på dette punktet kan oppheves og praktiseringen kan overlates til selvdømmeordningene. At departementets ledelse "trur dei fleste vil vera einige i at det ikkje er ønskjeleg å tillata salsfremjande omtale av produkt i program som ikkje er sponsa, til dømes barneprogram" og benytter dette som en selvstendig begrunnelse for å gripe inn i den redaksjonelle frihet er det et feilgrep. Et sentralt poeng i ytingsfrihetens og redaktørens posisjon er at man nettopp ikke ad lovveien kan forby det man ikke liker. Det må helt andre begrunnelser til enn misnøye.

Vi vil sterkt understreke at denne typen reguleringer som skal gi myndighetene en hjemmel til å prøve redaktørers og utgiveres yrkesetiske standard med straffesanksjoner som mulig konsekvens, fremtrer som både oppsiktsvekkende og forkastelige for enhver som har sin røtter i andre medier enn kringkasting. I diskusjonen i dagspressen er dette av Medieforvaltningens representanter (DN 3.3.2004) fremstilt som at forvaltningen skal vurdere "om et program eller programinnslag har en begrunnelse som ikke er redaksjonell". Dette må bety at man griper inn via lov- og forvaltning i redaktørens frie rett til å publisere det redaktøren ønsker. Videre hevdes det fra Medieforvaltningens representanter, er det "hensikten" hos redaktøren som skal prøves. Hvordan forvaltningen skal kunne få kunnskap om denne hensikten er vanskelig å se. Slik vi oppfatter forslaget skal altså en redaktør tilpliktes å begrunne, dokumentere og vise sine motiver for publisering overfor forvaltningen. Fremtrer ikke begrunnelsen som akseptabel eller overbevisende for forvaltningens tjenestemenn vil sanksjoner følge. Dersom tilsvarende reguleringer ble foreslått for dagspressen eller andre medier ville det åpenbart utløst sterke reaksjoner.

TV 2 kan derfor vanskelig slutte seg til at det skulle være opp til myndighetene ad lovveien å fastslå at "selve programmene skal ha redaksjonelt begrunnet innhold" kombinert med at forvaltningen med sanksjoneringsmyndighet skal fastlegge grensene for dette.

Det bemerkes at heller ikke den grad av frihet som departementet – uunder henvisning til tidligere praksis - velvilligst vil tillegge kringkasterne, blir avspeilet i de forslag som fremmes. Bestemmelsen har vært tolket innskrenkende og ordlyden bør revideres og utformes i tråd med dette.

Departementet viser til internasjonale forpliktelser og kringkastingsdirektivets ordlyd. I den grad dette feltet skal reguleres mener TV 2 at man bør ta inn teksten fra direktivet direkte og ikke benytte særnorske omskrivninger. Direktivet gir slike kvalifiserte rammer som TV 2 etterspør og anvendelsen av direktivets ordlyd direkte vil også sikre likebehandling med de utenlandske virksomhetene norske kringkasterne konkurrerer med

Vi kan typisk ikke se at den særnorske bruken av begrepet "skjult reklame" er noe fremskritt. Det er tvert om villedende og uklart. For det første er "reklame" definert innledningsvis i loven, dersom "skjult reklame" skulle omfatte reklame som ikke skjer mot godtgjøring brytes jo hele lovens grunnleggende definisjonssystem. For det andre vil "reklame" mot vederlag inntatt i programmene være i strid med lovens § 3-2. Situasjonen vil også hvis det er mottatt penger eller andre ytelser, bli å vurdere som et sponsorforhold med de konsekvenser dette har.

Å gripe inn overfor programskapere basert på antagelser og mer subjektive vurderinger av redaktør/programskapers hensikt eller arbeidsutøvelse slik at det angitt nederst på side 8 fremtrer åpenbart som problematisk

Det reageres også på at det i Medieforvaltningens utsagn synes å forutsettes at programformater utviklet av kommersielle interesser, med disses varemerker som identifikasjon øyensynlig skal være utelukket å kjøpe inn. Dette er svært vanskelig å akseptere. Dels vil man i Norge da ikke kunne produsere åpenbart redaksjonelt begrunnede og gode programmer, dels vil man gi en fordel for kringkastere som befinner seg utenfor landet og derfor omfattes av lempeligere regler på dette området.

Når det gjelder premiepresentasjoner synes TV 2 at utformingen forslaget har fått er en god illustrasjon på den formen for mer eller mindre umotivert lapping som lovgivningsarbeidet nå har fått. Vi kan for eksempel vanskelig se hvilken begrunnelse det har at man bare kan oppgi hvem som eventuelt er giver av premien muntlig, hvis man da ikke mener at de hørselssvekkede ikke har godt av å oppfatter givernavnet. Vi formoder at forslaget ikke innebærer at man må unnlate alminnelig teksting av premiepresentasjonen dersom programmet ellers tekstes?

Forbud mot videresending av ulovlige og skadelige programmer

De her omtalte bestemmelser reiser for TV 2 to problemstillinger. Dels grensene for hva som anses "ulovlig" og "skadelig", dels behovet TV 2 her for "level playing ground" som en norsk kringkaster som møter vesentlig internasjonal konkurranse.

Prinsipielt mener TV 2 at man ikke bør gå på den tekniske distributøren, men den angjeldende virksomhet og dennes redaktør som jo står for utsendelsen. Grunnen er at man i så fall får en situasjon hvor den tekniske distributøren får en rolle som en slags side- eller endog "overredaktør". Dette synes TV 2 er uheldig.

Når det gjelder forslaget om å forby omsetning og markedsføring av "innretninger som muliggjør distribusjon av slike programmer" må det også generelt påpekes muligheten for at slike innretninger og tjenester også benyttes til fullt ut legitim distribusjon. I den grad dette forslaget skal videreføres bør ordlyden klargjøres og konkretiseres.

Til forslaget om å oppheve § 4-6 har vi merket oss 2. avsnitt på side 16 sammenholdt med bemerkningen på side 15 3. avsnitt.

De enkelte forslag

TV 2 mener at så vel ny § 3-3 og § 3-4 tredje ledd bør utgå av reguleringene. Uansett må det være tilstrekkelig at forholdet reguleres i § 3-3, som formodentlig omfatter så vel sponsede om ikke sponsede programmer. Henvisningen til "skjult reklame" bør ikke tas inn.

Ny § 3-5 bør gi mulighet til å identifisere premiegiver også visuelt. Rammene bør både av ytringsfrihetsgrunner og av brukershensyn inntas i sin helhet i lovbestemmelsen. TV 2 foreslår at forskriftshjemmelen oppheves.

Ny § 4-4 tredje ledd har TV 2 ikke særlige merknader til.

§ 4-5 første ledd. TV 2 ser det som problematisk å innføre en forskriftshjemmel som åpner for at man forbyr videresending av konkrete fjernsynskanaler. Vi etterlyser også en nærmere vurdering av en slik forskrift mot grunnlovens bestemmelser om forhåndssensur.

Ny § 4-5 andre ledd. TV 2 har generelt uttalt at man bør rette forbud mot de enkelte stasjoner samt søke å legge grenser for det lovlige som er så, internasjonalt sett, like som mulig. Uansett bør bestemmelsen konkretiseres nærmere slik at dens ordlyd ikke går videre enn formålet tilsier.

Nåværende 2. ledd bør erstattes med de eventuelle konkrete reguleringer som finnes nødvendige. Det er TV 2s oppfatning at forskriftsfullmakter så langt mulig bør unngås på dette området.

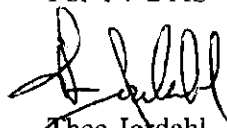
Til § 10-1 første ledd litra a bemerkes at TV 2 ikke kan se grunnlag for å innføre en straffesanksjonering av kapittel 5.

Til § 10-3 bemerkes igjen at TV 2 ikke kan se noen reelle grunner til å utvide sanksjoneringsområdet ut over kapittel tre. Det pekes også på at begrensningen i 1. ledd fører til at dette inngrepet kun blir gjort gjeldende for den som etter 2-1 har eller er gitt rett til å drive vedkommende kringkasting eller lokalkringkasting. En slik begrensning kan være vanskelig å forstå når hensikten er å skape like vilkår.

Ny § 10-4. Her vises til bemerkningene innledningsvis.

Med vennlig hilsen

For TV 2 AS

Theo Jordahl
Adv.